1

Весна ще далеко була.
І тільки слабі мерехтіння
Її понад горами в далі
Про неї ще скрито звіщали,
Неначе крізь сон і маріння.
Весна ще далеко була.
Ніщо ще ніде не цвіло.
І вихри неслися тужливо,
Та й хмари тяглися юрбами,
Лиш деколи цвітними снами
Вставали привиддя шумливо.
Ніщо ще ніде не цвіло.
Та серце моє ожило!
Мов річка, звільнившись од льоду,
Мої почування проснулись
І знову піснями загули —
Нові, ще незнані ізроду, —
Бо серце моє ожило.

2

Мов дитятко, що, скупавшись у джерельці,
На сріблястий виходить на пісок, —
Виринають почування – по перельці
У гірлянду в’яжуться, у ланцюжок.
Знову повно в моїх грудях любих співів,
Наче би злетілись із садків пташки.
Та ще сумно і далеко дні щасливі,
Й у весни непевні і маленькі ще ніжки…

3

Блукаюся… голублюся
З житами серед нив…
То вийду з них, то згублюся…
Зі мною синєгрив…
Прийдешнім чимсь клопочуться
І вітер і жита…
Шепочуться… Лоскочуться…
І де ж тут самота?
Жучок бринить над колосом,
Немов таємний маг…
Я йду і тихим голосом
Приспівую отак:
Блукаюся, голублюся
З житами серед нив…
І наче вперше люблюся,
І наче б ще не жив…